

Warszawa, dnia 23 kwietnia 2018 r.

Sygn. akt VI Ka 1417/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Anita Jarzabek - Bocian

protokolant: protokolant sądowy stażysta Paulina Sobota

po rozpoznaniu dnia 23 kwietnia 2018 r.

sprawy P. G., syna D. i E., ur. (...) w W.

obwinionego o wykroczenia z art. 86 § 1 kw w zw. art. 23 ust. 2 Ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym, art. 97 kw w zw. z art. 44 Ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Wołominie

z dnia 8 września 2017 r. sygn. akt II W 837/16

I. zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że:

1. uchyla orzeczenie z pkt III o karze łącznej grzywny;

2. w ramach przypisanych obwinionemu P. G. czynów uznaje go za winnego tego, że w dniu 31 maja 2016 r. ok. godziny 17:00 w miejscowości Z. ul. (...) nie zachowując należytej ostrożności spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że kierując samochodem marki S. (...) o nr rej. (...) podczas manewru omijania nie zachował bezpiecznego odstępu od zaparkowanego pojazdu marki H. o nr rej. (...) w wyniku czego doprowadził do zderzenia z nim, a następnie oddalił się z miejsca zdarzenia tj. popełnienia wykroczenia z art. 86 § 1 kw. w zb. z art. 97 kw w zw. z art. 9 § 1 kw i za to na podstawie art. 86 § 1 kw w zw. z art. 9 § 1 kw wymierza mu karę 500 (pięćset) złotych grzywny;

II. zasądza od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie na rzecz adw. K. D. kwotę 516,60 złotych obejmującą wynagrodzenie za obronę obwinionego z urzędu w instancji odwoławczej, w tym podatek VAT;

III. zwalnia obwinionego od kosztów sądowych w sprawie, przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt VI Ka1417/17

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja obwinionego P. G. okazała się skuteczną, albowiem w toku zainicjowanego z jej powodu postępowania odwoławczego doszło do zmiany zaskarżonego wyroku w kierunku – częściowo - pożądanym przez apelującego, bo w zakresie kary, choć z przyczyn innych niż przywołane przez skarżącego w odwołaniu, czy wspierającym je piśmie procesowym obrońcy obwinionego (k. 175-178).

Na wstępie należy zauważyć, że postępowanie dowodowe w niniejszej sprawie zostało przeprowadzone prawidłowo. Sąd I instancji rozważył wszystkie dowody i okoliczności ujawnione w toku rozprawy, na ich podstawie poczynił

prawkłowe ustalenia faktyczne oraz naleźycie wykazał winę obwinionego w zakresie zarzucanych mu wykroczeń. Ocena materiału dowodowego, dokonana przez Sąd I instancji jest wnikiwa i nie wykazuje żadnych błędów logicznych, utrzymując się w granicach swobodnej oceny dowodów chronionej art. 7 k.p.k. w związku z art. 8 k.p.w. Wszystkie dowody zostały ocenione zgodnie z zasadami logicznego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego z uwzględnieniem zasad wynikających z art. 2, 4 k.p.k. i 5 § 2 k.p.k. w związku z art. 8 k.p.s.w. Uzasadnienie wyroku odpowiada wymogom art. 424 k.p.k. w związku z art. 82 § 1 k.p.s.w. przez co w pełni pozwala na kontrolę prawidłowości rozstrzygnięcia.

Wywody autora apelacji nie podważyły prawidłowości rozumowania Sądu meriti. Kwestionowanie przez skarżącego ustaleń faktycznych, bo taki zarzut należy przyjąć na podstawie argumentacji przedstawionej w uzasadnieniu apelacji wywiedzionej przez obwinionego, jest nietrafne. Sąd Okręgowy przypomina, że błąd w ustaleniach faktycznych może wynikać bądź to z niepełności postępowania dowodowego, bądź z przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów. Może być on wynikiem nieznamomości określonych dowodów albo nieprzestrzegania dyrektyw obowiązujących przy ich ocenie. Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie może natomiast sprowadzać się do samej tylko odmiennej oceny materiału dowodowego przez skarżącego, lecz powinien polegać na wykazaniu, jakich w tym zakresie uchybień w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego dopuścił się Sąd Rejonowy.

Tymczasem w okolicznościach rozpoznawanego przypadku wina i sprawstwo obwinionego P. G. nie budzi żadnych wątpliwości Sądu II instancji. Na to, że podsądny popełnił przypisane mu wykroczenia wskazują przede wszystkim zeznania pokrzywdzonych M. J. (1) i M. J. (2). Wbrew twierdzeniom obwinionego pokrzywdzeni w sposób konsekwentny oraz wzajemnie spójny przedstawili okoliczności w jakich stwierdzili uszkodzenia ich pojazdu, otrzymali informację o potencjalnym sprawcy i go ustalili. Brak jest racjonalnych podstaw do przyjęcia, dlaczego mieliby wbrew rzeczywistym wydarzeniom fałszywie pomawiać obwinionego, czy opisywać przebieg „pościgu” za nim, podczas którego przyznał się do winy, w sposób inny od faktycznego przebiegu. Koniecznym jest także zaakcentowanie, iż stwierdzone uszkodzenia w pojedzie pokrzywdzonych korespondują ze stwierdzonymi uszkodzeniami w samochodzie obwinionego w przebiegu rozpoznawanego zdarzenia: uszkodzenia po styku lewego boku H. (...) z prawym bokiem samochodu S. (...). Trudno nie odnotować także tak istotnego dowodu jak wyjaśnienia samego obwinionego, który co prawda do winy nie przyznał się ale wyjaśniając nie zaprzeczył, że w dniu zdarzenia poruszał się ulicą na jakiej doszło do inkryminowanego zdarzenia, co więcej nie zaprzeczył, że „mógł w jakiś sposób zaczepić” owy samochód (dopisek SO), choć zaprzeczył, aby jego auto doznało uszkodzeń, a temu przeczy protokół oględzin (k. 90). W tej sytuacji nie można podzielić twierdzeń apelującego i jego obrońcy, aby materiał dowodowy był niewystarczającym do przypisania winy. Niewątpliwie zgodzić się można, iż dowodowo pożądanym byłoby zatrzymanie w materiale dowodowym „kartki” jaką otrzymali pokrzywdzeni od nieustalonej osoby z danymi sprawcy, którym okazał się obwiniony. Okoliczność jednak, że nie została ona zabezpieczona (podobnie jak zapis z monitoringu) podstaw do uwolnienia podsądnego od winy w żadnym razie nie stwarza. Sama w sobie jest bowiem tylko zapiskiem na kartce, a to dopiero pozostałe dowody opisane w pisemnym uzasadnieniu sporządzonym przez Sąd Rejonowy dają podstawę do niebudzącego wątpliwości przyjęcia sprawstwa obwinionego. Natomiast wiarygodnym jest, że pokrzywdzeni właśnie tą drogą mogli powziąć informację o sprawcy, skoro go „namierzyli”, a dodatkowo o takim właśnie źródle informacji o sprawcy – kartce pozostawionej na pojeździe - mówi od początku postępowania, w tym policji przybyłej na miejsce zdarzenia (k. 14v).

W świetle powyższego stwierdzić należy, iż Sąd I instancji w sposób zgodny z dyrektywą swobodnej oceny dowodów ocenił zebrane w sprawie dowody, z których wysnuł trafny wniosek o winie podsądnego. Obwiniony zaś, wsparty pisemnym i ustnym wystąpieniem obrońcy, nie przedstawił żadnych racjonalnych kontrargumentów mogących ustalenia te podważyć.

Wyrok wymagał natomiast korekty ze względu na mające wpływ na jego treść naruszenie przepisu prawa karnego materialnego, a mianowicie art. 9 § 1 kw, polegające na wadliwym przypisaniu obwinionemu dwóch wykroczeń tj.: z art. 86 § 1 kk i art. 97 kw i wymierzeniu mu za te wykroczenia kary łącznej grzywny, w sytuacji gdy zachowanie obwinionego stanowiło jeden czyn wyczerpujący znamiona wskazanych wykroczeń, co powinno skutkować orzeczeniem jednej kary w granicach zagrożenia przewidzianego w art. 86 § 1 kw. „Nie ulega wątpliwości,

iż w kodeksie wykroczeń brak jest odpowiednika art. 11 kk, w myśl którego jeden czyn może stanowić tylko jedno przestępstwo. W literaturze i orzecznictwie nie ma jednak wątpliwości, że reguła taka obowiązuje również na gruncie przyjętej w art. 9 § 1 kw konstrukcji eliminacyjnego zbiegu przepisów ustawy i w ten sposób rozstrzyga kwestię zbiegu przepisów ustawy naruszonych tym samym czynem sprawcy. Przepis ten przy tym dotyczy tylko rzeczywistego (realnego) zbiegu przepisów, a nie zbiegu będącego zbiegiem pozornym. Ten natomiast zaistnieje zawsze, gdy za pomocą tzw. reguł kolizyjnych (specjalności, pochłaniania i subsydiarności) można wyeliminować rzekomą wielość ocen (kwalifikacji) prawnych danego zachowania” (zob. T. Grzegorzczak (red.), W. Jankowski, M. Zbrojewski, Kodeks wykroczeń. Komentarz, Warszawa 2013, Baza Lex; M. Mozgawa, Komentarz do art. 9 kodeksu wykroczeń, stan prawny na 1. IX. 2001 r., Baza Lex oraz, wyrok SN z dnia 8 maja 2008 r., III KK 492/07, Lex nr 398521).

„Stosownie do treści przywołanego art. 9 § 1 k.w., w sytuacji, w której czyn wyczerpuje znamiona wykroczeń określonych w dwóch lub więcej przepisach ustawy, stosuje się przepis przewidujący najsurowszą karę. W konsekwencji wówczas – następuje redukcja naruszonych przepisów do tego z nich, który przewiduje najsurowszą karę, co nie stoi na przeszkodzie – zgodnie z dalszą treścią art. 9 § 1 k.w. – orzeczeniu środków karnych na podstawie innych naruszonych przepisów” (por. wyrok SN z dnia 30.05.2015r., II KK 62/15). Tak zatem w rozpoznanym przypadku nie ma wątpliwości, iż zachowanie obwinionego stanowiło, w świetle art. 9 § 1 kw, jedno wykroczenie, wypełniające znamiona dwóch typów czynów zabronionych sankcjonowanych przez kodeks wykroczeń, tj. art. 86 § 1 kw i art. 97 kw. Wobec powyższego Sąd Odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchylił orzeczenie z pkt III o karze łącznej grzywny i w ramach przypisanych obwinionemu P. G. czynów uznał go za winnego tego, że w dniu 31 maja 2016 r. ok. godziny 17:00 w miejscowości Z. ul. (...) nie zachowując należytej ostrożności spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że kierując samochodem marki S. (...) o nr rej. (...) podczas manewru omijania nie zachował bezpiecznego odstępu od zaparkowanego pojazdu marki H. o nr rej. (...) w wyniku czego doprowadził do zderzenia z nim, a następnie oddalił się z miejsca zdarzenia tj. popełnienia wykroczenia z art. 86 § 1 kw. w zb. z art. 97 kw w zw. z art. 9 § 1 kw i za to na podstawie art. 86 § 1 kw w zw. z art. 9 § 1 kw wymierza mu karę 500 złotych grzywny. W ocenie Sądu Odwoławczego orzeczona kara grzywny, która to kara cechująca niewspółmierności nie nosi, spełni przypisane jej zadania tak w zakresie prewencji szczególnej jak i ogólnej, a uwzględnia przy tym sytuację majątkową obwinionego.

Sąd Okręgowy orzekł także o wynagrodzeniu obrońcy obwinionego zasądzając od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie na rzecz adw. K. D. kwotę 516,60 złotych obejmującą wynagrodzenie za obronę z urzędu w instancji odwoławczej, w tym podatek VAT oraz zwolnił obwinionego od kosztów sądowych w sprawie, przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

W tym stanie rzeczy orzeczono jak w sentencji.